

Hüseyin Kaya'nın *Sessiz Rüya*'sında Bana Fısıldadıkları

Bana söylüyorsun biliyorum Hüseyin "hastasın sesinde kuş yorgunluğu / ellerin eylele yürüyen yaprak" Evet, bu dizelerindeki durum tespiti beni işaretliyor, beni sobelıyor. Hangi beni? Şiir ormanında saklambaç oynayan bütün "ben"leri.

Öyle değil mi Hüseyin? "Aşınayız melali anlayan nesle" ve uzağındayız içinde debelenip durduğumuz dünya denizinin. Ne de olsa şiir denen bir teknedeyiz. Dalgalar, fırtınalar, ayazlar; sancılar, sayrılar, kırıklar... Geçip gider yanımızdan. Şiir var... Şiir var...

"Mermer şadırvanlarda şakırdayan su"ların gördüğü "sessiz rüya"larda şiir sayıklamaya devam et Ya Hüseyin. "Hâfız'ın kabri olan bahçede" yeniden güller açsın. Rintler ölmesin Hüseyin! Yoksa kim bahçıvan olur bu dikenli bahçeye?

"Yorulduğun yerde bitmiyor dünya / değilmiş ilacı her şeyin zaman" demesen iyiydi Hüseyin, demesen iyiydi. Ne ki dedin, ne ki duydum... Şimdi "bir el çıkarmaya başladı bohçamızdan lavanta çiçeği kokan kederleri" Oysa ben onları yıkayıp, ütüleyip, katlayıp, aralarına da lavantalar serpip koymuştum kalbimin kilitli sandığına. "Unutuşun o tunç kapısını kırıp attın."

Ya Hüseyin! Sen de görüyorsun işte. Yapay zekânın doğal yürekleri, organik zihinleri yok ettiği bu çağda sözün belkemiği kırılmış, kelam ayağa düşmüşken eprimiş imgelerden, eskimiş kafiyelerden, yıpranmış rediflerden kaçıp kendi sesinle seslenmek ne kadar zor! Hadi seslendin diyelim, ya duyulmak? Boş ver sen bu ihtiyar kalem emeklisini. Arı, çiçek çiçek gezmekten vazgeçmez balın kıymeti bilinmiyor diye. Gez Hüseyin gez...

Şimdi benim içimin ovalarında hüznün, yılkılığa bırakılmış safkan bir yarış atı gibi ılgarlanmaktadır; eyersiz, dizginsiz, semersiz, yularsız... Şiirin yeşerdiği her yerde durup koklamaktadır maziyi. Sonra tekrar koşmaktadır menzilsiz, hedefsiz, kaygısız...

"Beni öyle hatırla bitmeyen bir hazanla" diyorsun ya! Hah işte ben de sana öyle sesleniyorum. Sen de bizi hatırla; bizim de acımız acı, bizim de kuytularımızda ezildikçe kokan menekşelerimiz, fesleğenlerimiz var aynen dediğin gibi "gölgesiyle konuşan sessiz bir menekşenin / rüyalarında kaldı gözlerimdeki acı."

Şiir şiir kanayan bir dille ben de sana adıyorum sesimi, sesin hep şiir koksun Ya Hüseyin, sen de seni anla ve sahip çık sesine "Sana bir kere daha acılar adıyorum / bu sızılı bu kanlı sunağında kalbimin"